

РЕШЕНИЕ

№ 4311

гр. София, 01.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4901** по описа за **2021** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания във връзка с чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс.

Образувано е по касационна жалба на Р. С. И. срещу Решение от 09.04.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 129-и състав, по НАХД № 2099/2021 г. С решението е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 20-4332-024903/22.01.2021 г. на Началник сектор към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 /сто/ лева на основание чл. 183, ал. 5, т. 2 във връзка с чл. 119, ал. 4 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

В жалбата са изложени съображения за отмяна на постановеното съдебно решение и потвърденото с него НП. Нарушението не било установено безспорно. Не било посочено колко пешеходци не е пропуснал водачът на автомобила, нито същите били индивидуализирани в съставения акт за установяване на административното нарушение и издаденото НП, вкл. и като свидетели очевидци на съставомерното деяние.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, редовно призован, не изпраща представител и не излага становище по

жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XII-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 31.12.2020 г. около 11:40 часа, в [населено място], по [улица], с посока от [улица] към [улица], Р. С. И. управлявал лек таксиметров автомобил „Ф. К.“ с ДК [рег.номер на МПС], собственост на [фирма]. На кръстовището с [улица] при маневра завиване надясно не е спрял, за да пропусне пресичащите от дясната му страна по пешеходната пътека пешеходци, като преминал пред тях и ги принудил да спрат хода си. Това било забелязано от свидетелите автоконтрольори към ОПП-СДВР, които се намирали в служебен автомобил, управляван от единия от тях, приближавайки кръстовището, на което е извършено нарушението. Те се движели зад автомобила, управляван от И., след което включили светлинен и звуков сигнал. За извършеното нарушение на чл. 119, ал. 4 ЗДвП е съставен АУАН № 1637/31.12.2020 г. Постъпили са писмени възражения. Въз основа на акта е издадено оспореното в настоящото производство НП. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства. Въз основа на нея въззивният съд е потвърдил НП.

Настоящата съдебна инстанция констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, чиято контролна функция е предоставена по силата на чл. 189, ал. 1 и ал. 12 от ЗДвП във връзка със Заповед № 8121з-515/14.05.2018 г. на Министъра на вътрешните работи. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът за абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК. Не са допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон, основание за отмяна на съдебното решение.

Презумптивната доказателствена сила на акта не е оборена в хода на съдебното производство /чл. 189, ал. 2 от ЗДвП/. Обективираното не се опровергава и от събрания и проверен по делото доказателствен материал. Едностранни и безпротиворечиви са изслушаните свидетелски показания на св. С. и св. Л., от които ведно с писмените доказателства се установява соченото за извършено нарушение. Ирелевантно е обстоятелството какъв е броят на пешеходците, които не са пропуснати от водача на автомобила. Тяхното индивидуализиране с три имена и Е. не е необходимо с оглед фактическия състав на нарушението по чл. 119, ал. 4 ЗДвП.

По безспорен начин са посочени елементите от обективната и субективната страна на нарушението. В АУАН и НП се съдържат задължителните реквизити по чл. 42, т. 3 - т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 - т. 6 от ЗАНН: описание на нарушението, датата и мястото на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, доказателствата, които го потвърждават, както и законната разпоредба, която е нарушена виновно. Посочено е, че водачът на завиващото пътно превозно средство не

пропуска пешеходци, съставляващо нарушение на разпоредбата на чл. 119, ал. 4 ЗДвП, съгласно която „водачите на завиващите нерелсови пътни превозни средства са длъжни да пропуснат пешеходците“. Налице е пълно съответствие между отразената в АУАН фактическа обстановка и възпроизведената въз основа на цялата административнонаказателна преписка такава в НП. Нарушението е формално, като за осъществяването му не е необходимо настъпването на определен противоположен резултат. В административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, пречатващи правото на защита на наказаното лице – да участва активно във воденото срещу него производство, като представи доказателства и направи доказателствени искания в ущърб на насочената срещу него обвинителна теза.

Формира се извод, че с поведението си Р. С. И. е осъществил състава на нарушението по чл. 119, ал. 4 от ЗДвП, за което и правилно е ангажирана отговорността му по смисъла на чл. 183, ал. 5, т. 2 ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредба се наказва с глоба 100 лв. водач, който не осигури предимство, когато преминава през пешеходна пътека. Законосъобразно и явно справедливо административнонаказващият орган е наложил наказанието „глоба“ в нейния абсолютен размер за деяние, което съставлява нарушение по смисъла на чл. 6 ЗАНН, спазвайки нормите на чл. 27, ал. 2 и ал. 3 от ЗАНН, с цел да се предупреди и превъзпита нарушителя /чл. 12 от ЗАНН/, при липсата на предпоставки за освобождаване от отговорност поради маловажност на случая /чл. 3, чл. 28, б. „а“ от ЗАНН/.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, XII-и касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 09.04.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 129-и състав, по НАХД № 2099/2021 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: